

Arrest

**nr. 71 853 van 14 december 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 december 2009 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 29 oktober 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 29 november 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 29 augustus 2011.

1.3. Op 29 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Servisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Kosovo. Sinds het einde van de jaren zeventig, begin jaren tachtig woonde u in Pozarevac in het huidige Servië. In 1991 verhuisde u naar Zagreb (Kroatië) waar u introk bij uw toenmalige echtgenoot. Drie maanden later verliet u het toenmalige Joegoslavië richting Duitsland omwille van de problemen die u had met de Serviërs. Zij vroegen u voor welke politieke strekking u partij trok. U en uw familie werden gepest en uitgescholden door de Serviërs. Ze probeerden jullie ook te slaan. Uw oudste broer werd bij u thuis door een agent geslagen. Uw jongste broer werd tijdens zijn legerdienst mishandeld en moest ook drie maanden langer dienen dan normaal. Zelf werd u één keer door onbekenden aangevallen toen u 's avonds over straat liep. Van 1991 tot 2009 verbleef u in Duitsland. Nadat u het bevel kreeg Duitsland te verlaten reisde u in december 2009 met uw vier minderjarige kinderen naar België. Op 11 december 2009 diende u een eerste asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten op 2 juli 2010. U diende op 29 oktober 2010 een tweede asielaanvraag in. U vreest bij een terugkeer naar Servië te zullen worden vermoord door de Serviërs. U vreest er geen normaal leven te kunnen uitbouwen voor u en uw kinderen. In Kosovo zouden jullie als Roma evenmin welkom zijn.

Ter staving van uw identiteit en/of van uw van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een originele identiteitskaart; de attesten van immatriculatie van u en uw kinderen; uw arbeidskaart van de Vlaamse overheid; drie bewijzen van Servisch staatsburgerschap; een geboorteakte; een scheidingsakte; een bewijs van uw adres in Pozarevac; correspondentie met de diplomatieke vertegenwoordigingen van Servië-Montenegro en Kroatië betreffende uw nationaliteitsaanvragen; drie medische attesten en een klinisch labonderzoek uit België en, tenslotte, uw medisch dossier uit Duitsland.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u ten opzichte van uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zou lopen.

Wat betreft de politieke onrust die mede aan de basis lag van uw vlucht uit het toenmalige Joegoslavië in 1991 dient te worden vastgesteld dat de situatie sindsdien drastisch veranderd is. De politieke onrust waarnaar u verwijst is immers inmiddels beëindigd en uit de informatie van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de politieke situatie blijkt niet dat er vandaag de dag sprake zou zijn van ernstig politiek geweld.

Inzake het fysiek geweld waarmee u en uw familie voor 1991 werd geconfronteerd en inzake uw vrees te zullen worden vermoord ingeval u zou terugkeren, moet er gesteld worden dat deze vrees niet wordt ondersteund door de informatie van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de huidige objectieve situatie in Servië. Uit deze informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er in Servië geen systematische mensenrechtenschendingen worden gepleegd door de Servische autoriteiten tegen Roma. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van

fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.”

Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er voorts verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft de discriminatie omwille van uw origine die u vreest bij een terugkeer naar Servië moet worden gesteld dat om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, moet worden gesteld dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Inzake onderwijs heeft de Nationale Raad van Roma verder initiatieven ondernomen om de toegang van Roma-kinderen tot het secundair onderwijs en hoger onderwijs te bevorderen.

Tevens is in het kader van de nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma het Romani sinds juli 2009 toegelaten als keuzevak in alle scholen in Servië. Hoewel er zeker nog verbetering nodig is, werpt deze positieve discriminatie op het vlak van onderwijs toch vruchten af. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Op basis van het voorgaande kan er worden gesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten opzichte van Servië. Evenmin kan er worden gesteld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming loopt bij een terugkeer naar Servië.

Over uw vrees ten opzichte van Kosovo kan worden gesteld dat deze geen steun vindt in de informatie van het Commissariaat-generaal over de objectieve situatie daar. In deze informatie wordt de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan

voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw medische problemen wijs ik er op dat u voor een beoordeling van deze elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Op basis van al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard om deze conclusie te wijzigen. De attesten van immatriculatie van u en uw kinderen en uw 4 arbeidskaart van de Vlaamse Gemeenschap houden immers geen verband met uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade in uw land van herkomst. Uw originele identiteitskaart, de bewijzen van uw Servisch staatsburgerschap, de briefwisseling die u voerde met de diplomatieke vertegenwoordigingen van Kroatie en Servië houden evenmin verband met uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade in uw land van herkomst. De medische attesten en het klinisch onderzoek uit België en uw medisch dossier uit Duitsland bevestigen de medische situatie waarin u zich bevindt, maar tonen geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting beklaagt verzoeksters raadsman zich erover dat de termijn van de oproeping voor de terechtzitting van 5 december 2011 zeer kort was. De Raad stelt vast dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster in kennis gesteld werd van de datum van de terechtzitting op 25 november 2011 en dat zij vertegenwoordigd werd door haar raadsman zodat, mede gelet op de schriftelijke procedure conform artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zij geen belang aantoonde bij deze mondelinge grief, temeer niet om uitstel werd verzocht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoekster aan dat zij ten onrechte wordt aanzien als een Servisch staatsburger. Zij ontkent formeel gedurende het interview te hebben gezegd dat zij de Servische nationaliteit zou hebben verkregen en stelt integendeel te hebben verklaard een staatloze te zijn daar geen enkel land ter wereld haar erkent als staatsburger. Zij vervolgt dat zij overigens ook geen gewoonlijk verblijf hield in Servië, dat zij nog nooit in het onafhankelijke Servië is geweest en zij het grondgebied van wat nu Servië is in 1991 verliet. Verzoekster argumenteert voorts onder verwijzing naar een rapport van UNHCR dat discriminatie op zichzelf weliswaar niet kan beschouwd worden als een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie maar dat dit anders wordt indien wordt aangetoond dat deze discriminatie leidt tot een ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden, de toekomstperspectieven op het vlak van een beroepsuitoefening en de asielzoeker in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid is gedrongen. Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van Roma en zij citeert in dit verband uit een rapport van Amnesty International van 2011, waaruit volgens verzoekster blijkt dat er wel degelijk onbestraft wordt gefolterd in Servië en dat Roma het slachtoffer zijn van gerichte overheidsinitiatieven met als bedoeling hen het leven ondraaglijk te maken. Zij wijst erop dat niet wordt betwist dat zij en haar familie in het verleden het slachtoffer zijn geweest van gewelddaden en meent dat zij dientengevolge een beroep moet kunnen doen op het bepaalde van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Tot slot benadrukt verzoekster dat het vaststaat dat zij het Kosovaarse staatsburgerschap niet bezit en zij aldaar ook geen gewoonlijk verblijf hield zodat het dan ook niet nodig was na te gaan of zij vluchtmotieven had ten aanzien van Kosovo.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene beginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster de schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet aanvoert doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikelen zou geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. Voorts licht verzoekster niet toe welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de politieke onrust die mede aan de basis lag van haar vlucht uit het toenmalige Joegoslavië in 1991 inmiddels is beëindigd en uit de informatie van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de politieke situatie niet blijkt dat er vandaag de dag sprake zou zijn van ernstig politiek geweld, (ii) inzake het fysiek geweld waarmee zij en haar familie voor 1991 werden geconfronteerd en inzake haar vrees te zullen worden vermoord ingeval zij zou terugkeren, dient te worden gesteld dat deze vrees niet wordt ondersteund door de informatie van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de huidige objectieve situatie in Servië, waaruit immers blijkt dat er in Servië geen systematische mensenrechtenschendingen worden gepleegd door de Servische autoriteiten tegen de Roma en dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (iii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt weliswaar blijkt dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, doch deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma, uit deze informatie tevens blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, zoals omstandig wordt uiteengezet, zodat de algemene situatie voor de Roma in Servië

anno 2011 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de vluchtelingenconventie en de situatie evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (iv) ook haar vrees ten opzichte van Kosovo geen steun vindt in de informatie van het Commissariaat-generaal over de objectieve veiligheidssituatie, die over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, en uit deze informatie blijkt dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en dat ook wat betreft de integratie van de REA in de Kosovaarse maatschappij stappen worden gezet ter verbetering hiervan zodat kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie in Kosovo evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (vi) zij voor een beoordeling van haar medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en (vii) de door haar aangebrachte documenten geen verband houden met haar vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in haar land van herkomst.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.5. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Verzoeksters vraag tot internationale bescherming dient derhalve te worden beoordeeld ten aanzien van Servië. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster zowel bij het indienen van haar eerste asielaanvraag in België als naar aanleiding van haar gehoor in het kader van het terugnameverzoek verklaarde over de Servische nationaliteit te beschikken (administratief dossier, 1^e AA, stuk 3), hetgeen zij herhaalde in het kader van haar tweede asielaanvraag (verklaring DVZ, vraag 6, vragenlijst CGVS, p. 1, gehoor CGVS, p. 3). Haar Servische nationaliteit blijkt tevens uit de door haar bijgebrachte documenten, waaronder drie nationaliteitsbewijzen van 2003, 2004 en 2007 (adm. doss., stuk 13, inventaris stuk 12, 13 en 14). Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij sinds de jaren zeventig, begin jaren tachtig in Pozarevac in het huidige Servië woonde en in 1991 verhuisde naar Zagreb (Kroatië) en later van 1991 tot 2009 in Duitsland verbleef. Derhalve wordt verzoeksters asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van Servië. Verzoeksters argument in het verzoekschrift dat haar Servisch staatsburgerschap niet vaststaat en zij formeel ontkend gedurende het interview te hebben gezegd dat zij de Servische nationaliteit zou hebben verkregen wijzigt niets aan de door haar voorgelegde Servische nationaliteitsbewijzen. Waar zij nog argumenteert dat er tijdens het gehoor werd gesteld dat zij staatloze was wijst de Raad erop dat dit werd voorgehouden door haar raadsman. Overigens kan zij in dit verband ook niet verwijzen naar een rapport van UNHCR waaruit blijkt dat vele Roma er niet in slagen staatsburgerschap te genieten bij gebrek aan documenten, vermits zij in het bezit is van nationaliteitsbewijzen, een originele identiteitskaart, een geboorteakte en een bewijs van haar adres in Pozarevac.

3.6.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing niet betwist waar wordt gesteld dat de politieke onrust die mede aan de basis lag van haar vlucht uit het toenmalige Joegoslavië in 1991 inmiddels is beëindigd en uit de informatie van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de politieke situatie niet blijkt dat er vandaag de dag sprake zou zijn van

ernstig politiek geweld zodat dit onderdeel van de motivering staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.6.2. Voorts blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk erkent dat Roma in Servië worden achtergesteld, bijvoorbeeld op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting. Er wordt echter terecht geconcludeerd dat uit de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de autoriteiten in Servië deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap voor dit complexe probleem een oplossing trachten te vinden en maatregelen te nemen zodat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 op zich aldus geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en de situatie evenmin van die aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt te dezen dat discriminatie slechts vervolging uitmaakt in de zin van het vluchtelingenverdrag wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie van Genève betekenen, dienen bijgevolg alle omstandigheden in overweging te worden genomen.

De informatie gevoegd aan het administratief dossier heeft betrekking op het actuele Servische beleid met betrekking tot minderheden en hieruit blijkt dat de Servische grondwet expliciet discriminatie op grond van etnie verbiedt, dat Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aannam, dat tevens een bijzondere wetgeving werd uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden en dat op grond van deze wet in 2003 de nationale Raad voor Roma werd opgericht. Hieruit blijkt, zoals terecht wordt geconcludeerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Verzoekster betwist dit besluit doch toont aan de hand één kort citaat uit een rapport van UNHCR over "internally displaced" Roma geenszins aan dat de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.6.3. In zoverre verzoekster er nog op wijst dat niet wordt betwist dat zij en haar familie in het verleden het slachtoffer zijn geweest van gewelddaden, benadrukt de Raad dat deze incidenten dateren van twintig jaar geleden en verzoekster geen concrete gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat zij actueel geweldplegingen tegen haar persoon zou dienen te vrezen. De Raad benadrukt te dezen dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (RvS 16 maart 1994, nr. 46.530; RvS 18 juni 2001, nr. 96.562; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de "gegronde vrees voor vervolging". Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in haar land van oorsprong. Zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is de algemene situatie in Servië sinds 1991 fundamenteel gewijzigd, worden er in Servië geen systematische mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten tegen Roma en garanderen de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Verzoekster brengt geen informatie bij die deze vaststellingen kan ontkrachten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert dan ook op goede gronden dat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat "er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen" zodat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, niet voldaan is aan de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, toont verzoekster evenmin aan dat zij in geval van terugkeer naar Servië een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

3.6.4. De Raad stelt vast dat de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing aangaande de algemene (veiligheids)situatie in Servië en aangaande de beschermingsmogelijkheden voor Roma in Servië steun vindt in het administratief dossier en niet op overtuigende wijze wordt weerlegd in het verzoekschrift zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Immers, verzoekster verwijst en citeert een niet gedateerd rapport van Amnesty International van 2011 doch daarmee wordt niet afdoende aangetoond dat in hoofde van verzoekster niet voldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn in hoofde van verzoekster en haar familie. De motivering betreffende de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten wordt in onderhavig verzoekschrift niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

3.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster terecht betoogt dat zij het Kosovaarse staatsburgerschap niet heeft en het dan ook niet nodig was na te gaan of zij vluchtmotieven had ten aanzien van Kosovo.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS